

Kroniek van een Ongeboren Renner - 12

Het is allemaal Kries zijn schuld.

Nochtans ging het behoorlijk goed. Ik zou zelfs meer zeggen : aanvankelijk liep het echt lekker. De witte lijn was breed, vlak en glad, en liep lichthellend bergaf. Men zou ook kunnen denken : dit is het. Méér moet dat niet zijn. Hoewel niet evident voor mij, die in vervlogen tijden alle moeite van de wereld had ondervonden om in het lijntje te lopen, en later – bij momenten van te weinig bloed in mijn alcohol – kampte met onzekerheid en gemis aan zelfvertrouwen, toen officiële instanties mij óp een lijntje lieten lopen. Bij wijze van test voor God-weet-wat, ik ben het allengs vergeten.

Het is allemaal Kries zijn schuld.

“Ge moet op da’ wit lijntje rij’n...” – Kries.

Ik verstond er de ballen van, en op klopslag hartslag 164 wou ik beleefd vragen : “Hoe bedoel U... ?” toen Kries lizig langzaam zijn zeggingsafmiek met de woorden : “... da’ rijdt veel gemakkelijker !”

Als Kries iets zegt kan je het beter voor waar aannemen. Al weet je nooit, je weet nooit voor wat het goed is. Al is het maar voor te lachen, het is even gezond als niet lachen.

Dus concentreerde ik mij op de witte lijn. Ik wou mij een dankbare en goede leerling tonen, en zeker Kries niet ontgoochelen, machtmens op de fiets, en inzake Flandrien gehalte ei zo na Gerard evenarend.

Toch is het allemaal Kries zijn schuld.

In de bochten haakte ik fluks de voeten uit de klikpedalen, zoals motocrossers doen, om een lichte schuiver van het achterwiel direct en fijn-technisch te corrigeren. Dat bleek totaal onnodig, nadat ik met dusdanig manoeuvreer een voor- en achterwiel over mijn linker wreef kreeg. Terwijl de tranen mij in de ogen sprongen van het zeer, hoorde ik als in de verte :

“Wa’ doede gij nu, *LOMPERIK ?!*”

(Onmiddellijk daarna hoorde ik een knal, gekraak van een exemplaar van de Plant-een-Boom-Aktie van 1997, en een vloek met 99 jaar Vagevuur certificaat).

Maar wie is er hier de lomperik ? Ik, of degene die over mijne voet rijdt ?! Ik zou het wel eens willen weten, zie... ! Ja, toch ?!

Maar ik zeg het, het is allemaal Kries zijn schuld.

Aan alles komt een einde. Blijkbaar ook aan de witte lijn. Behalve dat dit achteraf gezien nogal ontgoochelend was, hadden allerlei aanwijzingen mij daarop moeten voorbereiden. Maar als onvoorwaardelijke volgeling van Kries was ik daar niet attent noch alert voor. Ik vroeg me te veel af *waarom*.

Waarom bijvoorbeeld doemden daar plots schuine witte lijnen op aan de rechterkant, ongeveer even breed en even glad ? Nogal verwarrend, als je het mij zou gevraagd hebben, want behalve het gezichtsbedrog bleek de richting van die lijnen niet overeen te komen met de richting waarin wij als groep verder reden. Wat doet een twijfelende leerling dan ? Zijn meester volgen. (Goed gedaan, jongen).

Waarom bijvoorbeeld gaat zo'n mooie volle witte lijn zonder waarschuwen over in een stuk zwarte lijn (even uw aandacht : hier ben ik niet helemaal zeker van), om daarna weer even aanlokkelijk wit te ogen, en dan weer zwart (opnieuw : twijfel is hier des mensens deel), en dan weer wit, en dan weer... MAAR : kan je je inbeelden met wat voor een vraagstuk een vlijtige student-van-de-witte-lijnen op dat moment geconfronteerd wordt ? En in welk handvol milliseconden deze beunhaas verondersteld wordt een beslissing te nemen?

Hoe lang zouden Schumacher & Co op zoiets trainen, denk je ?!

Wat ik deed, was dus puur zintuiglijk en instinctief : toen ik de laatste dertien centimeters witte lijn onder mijn voorwiel zag verdwijnen, sloeg ik de remmen toe – ja, ik weet het, iéts te vroeg, ik had moeten wachten tot mijn *achterwiel* er voorbij was, ik schaam me nog steeds – en sprong dan, recht op de pedalen staand, in één keer over het stuk zwarte lijn, precies zoals Sven Nijs de *balkjes* placht te nemen. Dank zij mijn aangeboren behendigheid op de fiets bleef ik deze keer overeind (normaal tuimel ik zonder kleerscheuren in de gracht en tussen de prikkeldraden – ik heb wél leren vallen), en toen mijn voorwiel de eerste halve centimeter witte streep raakte, schakelde ik twee tanden bij, en gaf alles wat ik nog in de kas had. Jááá, ik weet het, ik had moeten wachten tot mijn *achterwiel* zover was, ik schaam me opnieuw en nog steeds, maar de adrenaline had ik niet onder controle. Ik schoot vooruit, zag de volgende zwarte strook, sloeg de remmen toe, hup-hup, twee tandjes bij, vlam-vlam-en-daar-gaan-we-weer, enz. Achter mij braken kaders, priemden spaken door valhelmen, kreunden tandenloze jonkers, en na drie-en-een-halve strook wit-zwart reed ik – voor het eerst dit seizoen – alleen op kop.

Dit alles is niets anders dan Kries zijn schuld.

Bijgevolg : ik trek er een streep onder. Men zou kunnen overgaan tot de volgende bedenking : “Hij schetst een lijn onder het bovenstaande”. Deze omschrijving lijkt me toch te seutachtig, en bovendien ruimte latend voor té enge interpretaties. Ik bedoel eigenlijk en wel degelijk : ik stop er mee. Het dozijn is vol, het seizoen is lang geweest en ten einde. Ik bekeer me tot de alternatieve zijde van ons melkwegstelsel. Als bewijs ten gronde : ik vergrijp me aan de *haiku*¹.

Het weze mij vergeven.

---

¹ Haiku : van oorsprong een Japans gedichtje met drie regels van respectievelijk 5, 7 en 5 lettergrepen, waarin een verrassende (natuur)ervaring of een onverwacht nieuw inzicht wordt beschreven.

Fietsmoe

Mijn wiel draait vierkant
Alsof het steeds bergop gaat
De fietshaak oogt lief.

Dorst

Ik drink vijf Duvels
De zevende laat ik staan
Waar blijft nummer zes ?

---oooOOooo---